

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/107/2020
Identifikačné číslo spisu: 6111229619
Dátum vydania rozhodnutia: 28.10.2021
Meno a priezvisko: Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6111229619.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu D. P., bývajúceho v T. T., H. J. XX, zastúpeného JUDr. Danielom Šintajom, advokátom, so sídlom v Banskej Bystrici, Komenského 10C, proti žalovanému FITTICH ALARM spol. s r. o., so sídlom v Banskej Bystrici, Zvolenská cesta 14, IČO: 00 634 743, zastúpenému JUDr. Dušanom Paulíkom, advokátom, so sídlom v Banskej Bystrici, Kukučínova 18, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 13 Cpr 3/2011, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. augusta 2019 sp. zn. 11 CoPr 3/2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ a „okresný súd“) rozsudkom (medzitýmny) z 24. januára 2019 č. k. 13 Cpr 3/2011-408 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalovaného z 25. novembra 2011, ktorým sa mal k 5. decembru 2011 skončiť pracovný pomer žalobcu, vzniknutý na základe pracovnej zmluvy z 1. januára 1993, je neplatné (prvý výrok) a pracovnoprávny vzťah vzniknutý na základe pracovnej zmluvy z 1. januára 1993 v znení zmien a doplnkov naďalej trvá (druhý výrok). Žalobcovi priznal nárok voči žalovanému na náhradu trov konania, ktoré je povinný zaplatiť žalovaný v rozsahu 100%, do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým vyšší súdny úradník rozhodne o ich výške (tretí výrok). Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že predmetom konania bolo určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru z 25. novembra 2011, daného žalovaným ako zamestnávateľom žalobcovi ako zamestnancovi. Žalobca tiež žiadal určiť, že pracovnoprávny vzťah vzniknutý pracovnou zmluvou z 1. januára 1993 naďalej trvá, a po zmene žaloby sa domáhal aj zaplata náhrady mzdy. Súd prvej inštancie vo vzťahu k bodu 4/ okamžitého skončenia pracovného pomeru (porušenie § 178 ods. 1 Zákonníka práce, ktoré malo spočívať v spôsobení škody 4.999,18 eur podpisom notárskej zápisnice sp. zn. N/8/2011, Nz/2792/2011, NCRI/2857/2011 dňa 27. januára 2011, osvedčenia o uznaní dlhu (záväzku) vo výške 86.901,68 eur voči veriteľovi JUDr. E. T. a o súhlase dlžníka s vykonateľnosťou tejto notárskej

zápisnice v exekučnom konaní, jej nedoručením, neodovzdaním žalovanému, neoznámením valnému zhromaždeniu žalovaného alebo jeho spoločníkom, alebo jeho konateľom, jej nezaevidovaním do došlej pošty a jej neuložením do registratúrnych dokumentov spoločnosti, pričom o notárskej zápisnici mal vedomosť nielen ako bývalý konateľ, ale aj ako zamestnanec spoločnosti) zdôraznil právny názor vyslovený v konaní sp. zn. 13 Cpr 1/2012 Okresným súdom Banská Bystrica v spojení s právnym názorom Krajského súdu v Banskej Bystrici ako súdu odvolacieho. Krajský súd v Banskej Bystrici v poradí prvý rozsudok okresného súdu (ktorým okresný súd posúdil zodpovednosť žalovaného ako zamestnanca podľa Zákonníka práce) uznesením č. k. 14 CoPr 4/2014-220 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v poradí druhý rozsudok okresného súdu č. k. 13 Cpr 1/2012-340 z 22. marca 2016 rozsudkom zo 6. februára 2018 sp. zn. 14 CoPr 6/2016 potvrdil. Krajský súd vyslovil, že použitie § 178 ods. 1, 2, § 179 ods. 1, 2, § 181 ods. 1 a § 186 ods. 1, 2 Zákonníka práce nebolo dôvodné vzhľadom na zodpovednosť žalovaného podľa § 135a ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, ktorá je výlučnou zodpovednosťou konateľa obchodnej spoločnosti. D. P. nemohol funkciu konateľa obchodnej spoločnosti vykonávať v pracovnoprávnom pomere, neprichádza do úvahy jeho zodpovednosť podľa uvádzaných ustanovení Zákonníka práce a platí špeciálna právna úprava Obchodného zákonníka. Okresný súd konštatoval, že pokiaľ k takémuto konaniu žalobcu ako konateľa spoločnosti s ručením obmedzeným došlo mimo pracovnoprávneho pomeru, neexistuje príčinná súvislosť medzi výkonom funkcie v rámci pracovného práva a vzniknutou škodou, ktorú žalobca spôsobil na základe predpisov o obchodných spoločnostiach ako zodpovedný konateľ obchodnej spoločnosti. Žalovaný sa preto nemohol podpísaním notárskej zápisnice 27. januára 2011 a v rámci ďalšieho exekučného konania dopustiť závažného porušenia pracovnej disciplíny tak, aby s ním žalovaný mohol ukončiť pracovný pomer okamžite. Súd prvej inštancie ďalej vo svojom rozhodnutí konštatoval, že nebolo preukázané nadobudnutie vedomosti žalovaného o podnikateľskej činnosti žalobcu a rozšírení jej predmetu o dva druhy podnikania práve 24. novembra 2011. S poukazom na § 36 ods. 1 Zákonníka práce súd prvej inštancie uviedol, že tento dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru uplatnený žalovaným vznikol 2. novembra 2009 (rozšírenie živnostenského listu žalobcu) a okamžité skončenie pracovného pomeru bolo dané žalobcovi 25. novembra 2011, teda po zániku tohto dôvodu (uplynutím jedného roka od 2. novembra 2009). Na základe jednotlivých predmetov podnikania žalobcu a predmetov podnikania žalovaného, okresný súd tiež konštatoval, že nejde o totožný predmet podnikania, teda nebol schopný vyvolať konkurenčný vzťah. Súd prvej inštancie uviedol, že takéto účinky nemohli vyvolať ani dôvody uvedené pod bodmi 1/ a 2/ okamžitého skončenia pracovného pomeru (žalobca 10. novembra 2011 a 18. novembra 2011 neprišiel do práce a neuviedol dôvod tejto neprítomnosti). Listinnými dôkazmi bolo preukázané, že žalobca sa v uvedených dňoch zúčastnil pracovných stretnutí s klientmi žalovaného, pričom nie je rozhodné, či bol alebo nebol oprávnený v tejto dobe podpisovať napríklad zmluvy. Okresný súd poukázal na to, že dohodnutým miestom výkonu práce žalobcu bola celá Slovenská republika, preto nie je možné uviesť, že 10. a 18. novembra 2011 neprišiel do práce. Navyše dvojdňová absencia žalobcu v uvedené dni bez bližšieho zdôvodnenia žalovaného o následkoch, resp. škodách, ktoré by ňou mohli vzniknúť, nemôže vyvolať tak závažné porušenie pracovnej disciplíny, ktoré by malo za následok okamžité skončenie pracovného pomeru. Z organizačnej štruktúry a zoznamu funkcií žalovaného, účinnnej od 31. januára 2011 vyplynulo, že vrcholným stupňom riadenia žalovaného bol riaditeľ spoločnosti (v ďalšom stupni výkonný riaditeľ a v ďalšom stupni to bol obchodný riaditeľ, vedúci výroby, technický riaditeľ, riaditeľ strediska). Žalobca preukázal dohodou o zmene pracovnej zmluvy, že túto funkciu vykonával on. Žalovaný nepreukázal, že by v rozhodnom období takúto funkciu vykonával niekto iný. Z organizačnej štruktúry nevyplývalo, že by bola zavedená funkcia výrobného riaditeľa. Podľa okresného súdu nebolo možné konštatovať, že každý konateľ obchodnej spoločnosti žalovaného je zároveň jej riaditeľom bez vykonania príslušných krokov v rámci pracovnoprávneho vzťahu, ktorý by túto skutočnosť aj na základe predpisov pracovného práva deklaroval. V konaní nebolo preukázané, že by bol v rozhodnom období ktokoľvek iný zaradený na funkciu riaditeľa žalovaného okrem žalobcu. Výrok o trovách konania (tretí výrok) okresný súd odôvodnil tak, že rozhodol o nároku na náhradu trov konania v zmysle § 255 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 22. augusta 2019 sp. zn. 11 CoPr 3/2019 napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým určil neplatnosť

okamžitého skončenia pracovného pomeru žalovaného z 25. novembra 2011 (prvý výrok) a vo výroku, ktorým určil, že pracovnoprávny vzťah vzniknutý na základe pracovnej zmluvy z 1. januára 1993 naďalej trvá (druhý výrok) potvrdil; a výrok rozsudku okresného súdu o trovách konania (tretí výrok) zrušil a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd konštatoval, že nezistil nesprávnosť skutkových zistení okresného súdu, ani existenciu nesprávneho právneho posúdenia veci. V prípade dôvodov skončenia pracovného pomeru uvedených v bode 1/ a 2/ listiny z 25. novembra 2011 sa odvolací súd stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, na ktoré poukazuje. Okresný súd správne poukázal na to, že v pracovnej zmluve z 1. januára 1993 bolo miesto výkonu práce žalobcu dohodnuté ako SR. Ak by aj žalobca v uvedených dňoch neprišiel do práce, bez oznámenia dôvodu svojej neprítomnosti zamestnávateľovi, pri posudzovaní platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru by bolo potrebné v zmysle § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce citlivo zvažovať, či ide o závažné porušenie pracovnej disciplíny. Okresný súd v odseku 67 odôvodnenia rozsudku, správne poukázal na to, že prípadná dvojdnová absencia žalobcu bez bližšieho zdôvodnenia žalovaného o tom, aké následky, resp. škody ňou mohli vzniknúť, nemôže vyvolať tak závažné porušenie pracovnej disciplíny, ktoré by malo za následok skončenie pracovného pomeru okamžite. Odvolací súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, že žalovaný zamestnávateľ pristúpil k okamžitému skončeniu pracovného pomeru so žalobcom ako zamestnancom pre porušenie ustanovenia § 83 ods. 1 Zákonníka práce po márnom uplynutí lehôt uvedených v § 68 ods. 2 Zákonníka práce. Argumentácia žalovaného, že sa o existencii tohto dôvodu dozvedel 24. novembra 2011 z výpisu žalobcu zo živnostenského registra, aj podľa odvolacieho súdu neobstoja. Odvolateľ nepoprel záver súdu prvej inštancie, že žalobca na stretnutí 17. decembra 2010 dvoch spoločníkov žalovaného oboznámil s výkonom svojej podnikateľskej činnosti, ktorá mohla byť konkurenčnou k činnosti žalovaného. Pri posudzovaní včasnosti uplatnenia tohto odvolacieho dôvodu, preto súd prvej inštancie správne vychádzal z toho, že zamestnávateľ pracovný pomer so žalobcom okamžite neskončil v lehote najneskôr do jedného roka, keď tento dôvod vznikol (k rozšíreniu živnostenského oprávnenia žalobcu došlo 2. novembra 2009), lebo vôľu skončiť so žalobcom pracovný pomer okamžite, z tohto dôvodu, prejavil písomnosťou z 25. novembra 2011. Súd prvej inštancie pri posudzovaní konania uvedeného v bode 4/ okamžitého skončenia pracovného pomeru z 25. novembra 2011, z hľadiska atribútov závažného porušenia pracovnej disciplíny, akceptoval závery, ku ktorým došli súdy v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 13 Cpr 1/2012. Jeho predmetom bolo posúdenie pracovnoprávnej zodpovednosti žalobcu ako zamestnanca (tam žalovaného) za škodu spôsobenú žalujúcemu zamestnávateľovi FITTICH ALARM spol. s r. o. vo výške 4.999,18 eur (trovy exekúcie) s odôvodnením, že žalovaný podpísal notársku zápisnicu o osvedčení o uznaní dlhu, pričom v čase jej spisovania vykonával funkciu konateľa obchodnej spoločnosti žalobcu. Krajský súd v potvrdzujúcom rozsudku vylúčil použitie § 178 ods. 1, 2, § 179 ods. 1, 2, § 181 ods. 1 a § 186 ods. 1, 2 Zákonníka práce vzhľadom na výlučnú zodpovednosť žalovaného podľa § 135a ods. 1, 2 Obchodného zákonníka ako konateľa obchodnej spoločnosti. D. P. nemohol funkciu konateľa obchodnej spoločnosti vykonávať v pracovno-právnom pomere, neprichádza do úvahy jeho zodpovednosť podľa uvádzaných ustanovení Zákonníka práce a platí špeciálna právna úprava Obchodného zákonníka. Odvolací súd sa zhodol s okresným súdom, že pokiaľ žalobca vystupoval ako konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným, mimo pracovno-právneho pomeru, neexistuje príčinná súvislosť medzi výkonom funkcie v rámci pracovného práva a vzniknutou škodou, ktorú žalobca spôsobil na základe predpisov o obchodných spoločnostiach ako konateľ obchodnej spoločnosti (či už samotným podpisom notárskej zápisnice, alebo s ňou súvisiacimi úkonmi vymedzenými v okamžitom skončení pracovného pomeru ako jej nedoručenie a neodovzdanie spoločnosti, jej neoznámenie valnému zhromaždeniu a/alebo spoločníkom a/alebo konateľovi, jej nezaevidovanie do došlej pošty a neuloženie do registratúrnych dokumentov spoločnosti). Iné odvolacie dôvody, ktorými bol odvolací súd viazaný, odvolateľ netvrdil, a to ani vo vzťahu k výroku o trovách konania (tretí výrok), hoci odvolaním formálne napadol celý rozsudok. Nakoľko ide o výrok závislý od výroku o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru (§ 379 písm. a/ CSP), odvolací súd ho podrobil odvolaciemu prieskumu a rozhodol o jeho zrušení pre jeho nepreskúmateľnosť. Vychádzajúc z charakteru rozsudku okresného súdu (medzitýmny rozsudok) a skutočnosti, že je potrebné v konaní pokračovať rozhodovaním o náhrade mzdy, okresný súd rozhodne o trovách celého konania (prvoinštančného aj odvolacieho konania) v konečnom rozhodnutí s poukazom na § 262 ods. 1, 3 CSP.

3. Žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu, s výnimkou výroku o trovách, podal dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

3.1. Podľa dovolateľa rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia niekoľkých právnych otázok, pri riešení ktorých sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a to otázok: 1) či funkcia konateľa spoločnosti s ručením obmedzeným nemôže byť vykonávaná v pracovnom pomere; 2) či konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným smie síce mať s danou spoločnosťou s ručením obmedzeným uzatvorený pracovný pomer, avšak tento musí byť dohodnutý so všetkými náležitosťami tak, aby sa náplň jeho práce ako zamestnanca nezamieňala s funkciami (činnosťou), ktorú pre danú spoločnosť s ručením obmedzeným vykonáva ako konateľ; riešenie otázok 1) a 2) je obsiahnuté v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, a to napr. v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 92/97 z 26. novembra 1997 a v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 6/2009 zo 16. decembra 2010. Pri otázkach 1) a 2) dovolateľ poukázal na to, že medzi konateľom a spoločnosťou s ručením obmedzeným môže síce byť platne uzatvorený pracovný pomer, avšak len za podmienky, že je dohodnutý so všetkými náležitosťami, aby sa náplň práce zamestnanca a súčasne konateľa nezamieňala a aby bolo zrejmé, že došlo aj k uzatvoreniu pracovného pomeru, a že tieto činnosti si vzájomne nekonkurujú. Ak nie je splnená táto podmienka, pracovný pomer nemôže vzniknúť, a to ani konkludentne. Podľa názoru súdu prvej inštancie a aj odvolacieho súdu je existujúcou a platnou aj žalovaným v celom priebehu tohto súdneho konania spochybňovaná Dohoda z 31. augusta 2007 o zmene pracovnej zmluvy o zmene pracovného zaradenia žalobcu na funkciu „riaditeľ spoločnosti - konateľ“, ktorú podpísal žalobca ako zamestnanec a zároveň aj ako konateľ žalovaného, teda zamestnávateľa. Žalovaný poukázal na to, že následkom neprípustného súbehu pracovného pomeru s výkonom funkcie štatutárneho orgánu je neplatnosť pracovného pomeru. V tomto súdnom konaní žalobcu vo vzťahu k jeho pracovnému pomeru zaťažovala povinnosť tvrdiť a preukázať, že pre žalovaného v pracovnom pomere vykonával iné práce (inú činnosť), ako sú činnosti vyplývajúce z jeho funkcie konateľa, a to na základe pracovnej zmluvy zakladajúcej podľa tvrdení žalobcu jeho platný pracovný pomer. Aj ak by mal žalobca v pracovnej zmluve dohodnutý druh práce riaditeľ spoločnosti bez slova „konateľ“, bola by takáto jeho pracovná zmluva v súlade s judikatúrou dovolacieho súdu neplatná, pretože je neprípustné, ak sa druh práce podľa pracovnej zmluvy prekrýva s činnosťou spojenou s výkonom funkcie štatutárneho orgánu, pretože, ako je už uvedené vyššie, takáto „súbežná“ pracovná zmluva je neplatná. Ide pritom o absolútnu neplatnosť právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka, na ktorú sú všetky súdne inštancie povinné prihliadnuť ex offio.

3.2. Ďalej žalovaný uviedol otázky, 3) či štatutárny orgán spoločnosti s ručením obmedzeným nemôže platne konať menom spoločnosti ako zamestnávateľa, ak sú jeho záujmy v rozpore so záujmami spoločnosti, čo v prípade záujmov zamestnanca a zamestnávateľa pri uzatváraní pracovnej zmluvy a jej dodatkov takto nepochybne je; 4) či osobu konateľa spoločnosti s ručením obmedzeným a osobu zamestnanca spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorý zamestnanec je súčasne konateľom tej istej spoločnosti s ručením obmedzeným, nemožno od seba oddeliť, riešenie otázok 3) a 4) je obsiahnuté v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, a to napr. v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 6/2009 zo 16. decembra 2010 a v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Obo 173/2008 z 27. mája 2009. K otázke 3) žalovaný uviedol, že Dohoda z 31. augusta 2007 o zmene pracovnej zmluvy je neplatný právny úkon okrem iného aj z dôvodu rozporu s ustanovením § 7 ods. 3 Zákonníka práce. Keďže podmienky pracovnej zmluvy si dohodol z 31. augusta 2007 žalobca sám so sebou, t. j. konal nielen ako zamestnanec, ale konal súčasne aj menom žalovaného ako zamestnávateľa, bez akéhokoľvek súhlasu valného zhromaždenia žalovaného ako orgánu, ktorý žalobcu do funkcie štatutárneho orgánu žalovaného ustanovil, žalobca vyššie uvedené zákonné ustanovenie porušil. K otázke 4) žalovaný uviedol, že žalobca bol nielen konateľom žalovaného, ale podľa rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu bol žalobca zároveň aj zamestnancom žalovaného, a teda bol v rozhodnom období stále tou istou fyzickou osobou ako konateľ žalovaného a aj ako zamestnanec žalovaného. Konanie žalobcu vo vzťahu k notárskej zápisnici sp. zn.: N/8/2011, NZ/2792/2011, NCRls/2857/2011 malo byť odvolacím súdom správne posúdené tak, že takýmto konaním žalobca porušil svoju všeobecnú prevenčnú povinnosť zamestnanca a súčasne si nespĺnil svoju osobitnú oznamovaciu povinnosť a osobitnú povinnosť zakročiť proti hroziacej škode. Odvolací súd bez toho, aby v tomto smere skúmal rozsah náplne práce žalobcu ako zamestnanca žalovaného (ak zamestnancom v danom čase so zreteľom

na obsah tohto dovolania vôbec bol), rozhodol, že žalobca svoje povinnosti porušil len ako konateľ a nie aj ako zamestnanec, hoci ide o tú istú osobu.

3.3. Ďalšou uvedenou otázkou je, 5) či spoločník / spoločníci spoločnosti s ručením obmedzeným nie je / nie sú orgánom spoločnosti s ručením obmedzeným a nie je / nie sú oprávnený/-í menom spoločnosti s ručením obmedzeným robiť žiadne právne úkony v pracovnoprávných vzťahoch; ktorej riešenie je obsiahnuté v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, a to napr. v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 6/2009 zo 16. decembra 2010. Pri otázke 5) je dovolateľ názoru, že osoby spoločníkov žalovaného a osobu žalovaného samotného ako obchodnú spoločnosť považoval odvolací súd za jednu stotožniteľnú osobu a rozhodol, že ak sa o porušení povinnosti žalobcom podľa ustanovenia § 83 Zákonníka práce dozvedeli spoločníci žalovaného, tak o danej skutočnosti úplne automaticky vedel aj žalovaný samotný. Správnym právnym posúdením však malo byť to, že žalovaný sa o porušení povinností žalobcom nemohol dozvedieť a ani sa nedozvedel tým, že o takomto porušení vedeli spoločníci žalovaného.

3.4. Žalovaný taktiež uviedol otázku, 6) či súd prihliada na absolútnu neplatnosť právneho úkonu aj bez návrhu (ex offio); ktorej riešenie je obsiahnuté v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, a to napr. v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Cdo 12/2010 z 30. januára 2013. Žalovaný pri tejto otázke poukázal na to, že ak súd prvej inštancie a odvolací súd neprihliadli na skutkovú okolnosť, že žalobca bol konateľom žalovaného a zároveň zamestnancom žalovaného, a že absentoval potrebný súhlas valného zhromaždenia žalovaného, hoci im táto okolnosť bola známa, vec po právnej stránke dané súdy nesprávne právne posúdili. V tejto právnej veci boli konkrétne dôvody absolútnej neplatnosti Dohody z 31. augusta 2007 o zmene pracovnej zmluvy tvrdené žalovaným a v konaní vyšli najavo, a to dôvod neplatnosti v dôsledku porušenia § 22 ods. 2, § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 4 Zákonníka práce a porušenia § 7 ods. 3 Zákonníka práce, na ktoré boli súdy nižších inštancií povinné prihliadnúť ex offio, čo však neurobili.

3.5. Žalovaný sa domáha, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok v napadnutom rozsahu, resp. aby dovolací súd postupoval podľa ustanovení § 449 ods. 2 CSP (a § 450 CSP) alebo § 449 ods. 3 CSP v prípade, ak bude dovolací súd zastávať právny názor, že sú na takéto postup splnené zákonné predpoklady.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolanie žalovaného podané v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nie je prípustné, a to z dôvodu, že nenapĺňa všetky znaky, ktoré z uvedeného ustanovenia CSP a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 3 Cdo 158/2017 vyplývajú. Podľa názoru žalobcu, v tomto prípade predovšetkým odvolací súd na posúdení dovolateľom uvádzaných právnych otázok nezaložil svoje rozhodnutie. Zároveň sa nejedná ani o právne otázky zásadného významu, predovšetkým zverejnené v Zbierke, a z rozhodnutí dotknutých súdov vyplýva, že pre rozhodnutie bolo podstatné skôr posúdenie skutkovej a nie právnej otázky. Žalobca má za to, že otázka platnosti Dohody o zmene pracovnej zmluvy nebola pre rozhodnutie súdov vo veci samej podstatnou a súdy nezaložili svoje rozhodovanie na posudzovaní právnych otázok vzťahujúcich sa k uvedenej Dohode. Žalobca ďalej uviedol, že pracovný pomer u žalobcu vznikol u žalovaného na základe pracovnej zmluvy z 1. januára 1993 a práve tento pracovný pomer založený touto pracovnou zmluvou bol predmetom posúdenia, či jeho skončenie platné je alebo nie je. Platnosť uzatvorenia tejto pracovnej zmluvy žalovaný nikdy nenamietal a nenamietajú ani v podanom dovolaní. Pracovný pomer založený pracovnou zmluvou z 1. januára 1993 jednoznačne platne vznikol. Preto pre posúdenie platnosti založenia a existencie pracovného pomeru žalobcu je riešenie dovolateľom uvedených právnych otázok irelevantné. Tvrdenie o neexistencii pracovného pomeru medzi žalobcom a žalovaným od 1. septembra 2007 nemá žiadnu právnu relevanciu. V prípade, ak by aj mali byť tvrdenia žalovaného ohľadom uzatvorenia Dohody o zmene pracovnej zmluvy správne, neplatné by bolo len uzatvorenie tejto Dohody, to by však neznamenalo zánik pracovnoprávneho vzťahu. Došlo by len k tomu, že pracovnoprávny vzťah, založený pracovnou zmluvou z 1. januára 1993, by sa nezmenil, tak ako by to malo vyplývať z uvedenej Dohody. Pre posúdenie dôvodov uvedených v okamžitom skončení pracovného pomeru, súd teda nemusel posudzovať právne otázky týkajúce sa nezlučiteľnosti pracovného pomeru na výkon funkcie konateľa a konanie konateľa za spoločnosť ohľadom danej Dohody. Čo sa týka právnej otázky týkajúcej sa toho, že spoločníci spoločnosti nekonajú za spoločnosť, a to ani v pracovnoprávných veciach, žalobca uvádza, že súd neposudzoval konanie spoločníkov za spoločnosť. Súd sa zaoberal len vedomosťou spoločnosti o

existencii dôvodu - zákaze konkurencie, pre určenie plynutia zákonnej lehoty. Čo sa týka dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru, podpisu predmetnej Notárskej zápisnice a neoznámene tejto skutočnosti spoločnosti, súd ustálil, že ak v inom súdnom konaní za toto konanie bola daná zodpovednosť žalobcu ako konateľa, nemohla byť daná jeho zodpovednosť ako zamestnanca, a to bez ohľadu na spornosť pracovného zaradenia. Dovolateľ v dovolaní nenamieta tento prípadný rozpor právneho záveru súdu. Dovolateľ uvádza len právne otázky, ktoré k posúdeniu tohto dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru nebolo potrebné vôbec posudzovať. Taktiež posudzovanie údajnej absolútnej neplatnosti uvedenej Dohody nebolo predmetom sporu a nebolo podstatné pre rozhodnutie vo veci samej. Súd o tejto veci nemusel prejudiciálne rozhodovať, resp. ex offo na ňu prihliadať, resp. rozhodnutie súdov vo veci nebolo na tejto otázke závislé alebo založené. Žalobca navrhuje, aby dovolací súd dovolanie odmietol, pretože dovolanie nie je prípustné, nakoľko nie sú splnené všetky znaky vyplývajúce z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Zároveň navrhuje, aby dovolací súd zaviazal žalovaného k náhrade trov do volacieho konania v rozsahu 100%.

5. Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že súdy museli založiť svoje rozhodnutie na posúdení v dovolaní uvedených právnych otázok, inak by tieto rozhodnutia súdy nemohli vydať. Pokiaľ žalobca vo svojom vyjadrení uvádza, že posudzovanie platnosti Dohody z 31. augusta 2007 o zmene pracovnej zmluvy „nebolo predmetom sporu a nebolo podstatné pre rozhodnutie vo veci samej“, a že súd na jej neplatnosť nemusel prihliadať ex offo, toto je v rozpore so skutočnosťou. Od právneho posúdenia závisí posúdenie otázky, či medzi žalobcom a žalovaným existoval od 1. júla 2009 pracovný pomer, pretože žalobca ako zamestnanec a zároveň aj ako konateľ žalovaného, konajúci menom žalovaného, zmenil svoj pôvodný pracovný pomer u žalovaného na pracovný pomer, obsah ktorého je právom zakázaný, resp. transformoval svoj pracovný pomer u žalovaného na iný právny vzťah, a to na vzťah medzi konateľom a spoločnosťou s ručením obmedzeným, ktorej bol žalobca konateľom.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť (§ 447 písm. 17 CSP).

7. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Právny posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Žalovaný prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

10. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného

patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 38/2019, 4 Cdo 32/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 25/2018, 8 Cdo 100/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť, len ak sú splnené uvedené predpoklady (po prijatí záveru o prípustnosti dovolania). Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

11. Postupujúc podľa vyššie uvedeného dovolací súd poukazuje na to, že pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“.

12. Žalovaný v dovolaní výslovne uviedol, že ním podané dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Otázkou relevantnou z hľadiska tohto ustanovenia môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie alebo aplikácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (1 Cdo 126/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 132/2017, 4 Cdo 207/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 221/2017). Ak dovolateľ odôvodní prípustnosť dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť (R 83/2018).

13. V zmysle záverov najvyššieho súdu vyjadrených v rozhodnutí publikovanom ako judikát R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletinu Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

14. Pojem „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ sa ale nenapĺňa rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), krajských súdov Slovenskej republiky, Najvyššieho súdu Českej republiky, ani Európskeho súdu pre ľudské práva (pórov. sp. zn. 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 165/2018, 6 Cdo 79/2017, 8 Cdo 102/2017). Dovolacím súdom v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nie je ani Ústavný súd Českej republiky (3 Cdo 38/2019). V dovolaniach, prípustnosť ktorých je vyvodzovaná z tohto ustanovenia, nemožno preto (úspešne) poukazovať na rozhodnutia uvedených súdov. Pokiaľ je riešenie určitej právnej otázky odvolacím súdom prípadne odlišné od riešenia danej otázky týmito súdmi, nemôže ísť o „odklon“ relevantný v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (3 Cdo 204/2018).

15. V preskúvanom prípade žalovaný v dovolaní namietal, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri riešení otázok, 1) či funkcia konateľa spoločnosti s ručením obmedzeným nemôže byť vykonávaná v pracovnom pomere; 2) či konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným smie síce mať s danou spoločnosťou s ručením obmedzeným uzatvorený pracovný pomer, avšak tento musí byť dohodnutý so všetkými náležitosťami tak, aby sa náplň jeho práce ako zamestnanca nezamieňala s funkciami (činnosťou), ktorú pre danú spoločnosť s ručením obmedzeným vykonáva ako konateľ, 3) či štatutárny orgán spoločnosti s ručením obmedzeným nemôže platne konať menom spoločnosti ako zamestnávateľa, ak sú jeho záujmy v rozpore so záujmami spoločnosti, čo v prípade záujmov zamestnanca a zamestnávateľa pri uzatváraní pracovnej zmluvy a jej dodatkov takto nepochybne je; 4) či osobu konateľa spoločnosti s ručením obmedzeným a osobu zamestnanca spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorý zamestnanec je súčasne konateľom tej istej spoločnosti s ručením obmedzeným, nemožno od seba oddeliť, 5) či spoločník / spoločníci spoločnosti s ručením obmedzeným nie je / nie sú orgánom spoločnosti s ručením obmedzeným a nie je / nie sú oprávnený/-í menom spoločnosti s ručením obmedzeným robiť žiadne právne úkony v pracovnoprávných vzťahoch, 6) či súd prihliada na absolútnu neplatnosť právneho úkonu aj bez návrhu (ex offa) a to od právnych názorov vyjadrených v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 92/97, sp. zn. 4 M Cdo 6/2009, sp. zn. 6 Obo 173/2008 a sp. zn. 1 M Cdo 12/2010. Takto dovolateľom nastolené otázky neboli rozhodujúcimi (kľúčovými) pre rozhodnutie odvolacieho súdu.

16. K spôsobu, ktorým žalovaný v danom prípade odôvodňuje prípustnosť dovolania (bod 3), najvyšší súd uvádza, že rozhodnutiu všeobecného súdu v civilnom sporovom konaní spravidla predchádza riešenie celého radu procesnoprávných a hmotnoprávných otázok s rôznym významom pre rozhodnutie. Na podklade ich postupného riešenia civilný súd niektorým otázkam priznáva relevanciu, iné posudzuje ako bezvýznamné pre svoje rozhodnutie. Právna otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP musí byť preto v dovolaní vymedzená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý dovolaciemu súdu umožňuje prijať záver o tom, konkrétne o ktorú otázku dovolateľovi ide a či vo vzťahu k nej je daná prípustnosť (a v prípade prípustnosti aj dôvodnosť) dovolania. Je potrebné si uvedomiť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, nie „ďalšie odvolanie“ (2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 67/2017). Dovolací súd nesmie byť vnímaný ako ďalší „odvolací súd“, resp. súd, ktorý by mohol a mal posúdiť všetko, čím sa zaoberali súdy oboch inštancií; nemôže preto posudzovať všetky otázky, ktoré pred ním riešili tieto súdy (inak by sa stieral rozdiel medzi prvoinštančným, odvolacím a dovolacím konaním). Treba tiež zdôrazniť, že dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 421 ods. 1 CSP) nie je možné interpretovať a uplatňovať rovnako, ako odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (8 Cdo 140/2018, 8 Cdo 157/2018). Dovolací súd už opakovane uviedol, že v súvislosti s posudzovaním prípustnosti dovolania nie je oprávnený a ani povinný zakladať svoje úvahy na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli pri svojej argumentácii, že ide o právnu otázku, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. b/ CSP (m. m. 3 Cdo 28/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 50/2017, 8 Cdo 78/2017).

17. Dovolateľ v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP otázkami v podstate namietal, že odvolací súd dospel k nesprávne právnemu záveru ohľadne posúdenia možnosti konateľa spoločnosti s ručením obmedzeným byť s danou spoločnosťou zároveň aj v pracovnom pomere; o postavení a vykonávaní funkcie konateľa a spoločníka v spoločnosti s ručením obmedzeným; ako aj prihliadania na absolútnu neplatnosť právneho úkonu zo strany súdu ex offa.

18. Z rozhodnutí oboch súdov vyplýva, že predmetom konania bolo určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru z 25. novembra 2011, daného žalovaným ako zamestnávateľom žalobcovi ako zamestnancovi a tiež určenie, že pracovnoprávny vzťah vzniknutý pracovnou zmluvou z 1. januára 1993 naďalej trvá. Dôvodmi okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcom v

zmysle § 68 písm. b/ Zákonníka práce boli: 1/ absencia žalobcu v práci v dňoch 10. novembra 2011 a 18. novembra 2011; 2/ porušovanie ust. § 83 Zákonníka práce, 3/ podpísanie notárskej zápisnice o uznaní dlhu voči advokátovi JUDr. E. T. a jej neodovzdanie a nedoručenie žalovanému.

18.1. Vo vzťahu k absencii žalobcu v práci v dňoch 10. novembra 2011 a 18. novembra 2011 súdy zhodne uviedli, že listinnými dôkazmi bolo preukázané, že žalobca sa v uvedených dňoch zúčastnil pracovných stretnutí s klientmi žalovaného, a ak by aj žalobca v uvedených dňoch neprišiel do práce, bez oznámenia dôvodu svojej neprítomnosti zamestnávateľovi, bolo by potrebné zvažovať, či ide o závažné porušenie pracovnej disciplíny, s poukazom na to, že prípadná dvojdňová absencia žalobcu bez bližšieho zdôvodnenia žalovaného o tom, aké následky resp. škody ňou mohli vzniknúť, nemôže vyvolať tak závažné porušenie pracovnej disciplíny, ktoré by malo za následok skončenie pracovného pomeru okamžite.

18.2. V prípade ďalšieho dôvodu okamžitého ukončenia pracovného pomeru so žalobcom a to pre porušovanie ust. § 83 ods. 1 Zákonníka práce, v danom prípade odvolací súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, že žalovaný pristúpil k okamžitému skončeniu pracovného pomeru so žalobcom z tohto dôvodu až po márnom uplynutí lehôt uvedených v § 68 ods. 2 Zákonníka práce. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie správne uzatvoril, že zamestnávateľ pracovný pomer so žalobcom okamžite neskončil v lehote najneskôr do jedného roka, keď tento dôvod vznikol 2. novembra 2009 (rozšírenie živnostenského oprávnenia žalobcu) a žalovaný tak urobil až listom z 25. novembra 2011.

18.3. Oba súdy nižšej inštancie zhodne pri posudzovaní konania - podpísanie notárskej zápisnice o uznaní dlhu voči advokátovi JUDr. E. T., a jej neodovzdanie a nedoručenie žalovanému, akceptovali závery, ku ktorým došli súdy v inom konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 13 Cpr 1/2012, kde odvolací súd v potvrdzujúcom rozsudku vylúčil použitie § 178 ods. 1, 2, § 179 ods. 1, 2, § 181 ods. 1 a § 186 ods. 1, 2 Zákonníka práce vzhľadom na výlučnú zodpovednosť žalovaného podľa § 135a ods. 1, 2 Obchodného zákonníka ako konateľa obchodnej spoločnosti. Odvolací súd sa zhodol s okresným súdom, že pokiaľ žalobca vystupoval ako konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným mimo pracovno-právneho pomeru, neexistuje príčinná súvislosť medzi výkonom funkcie v rámci pracovného práva a vzniknutou škodou, ktorú žalobca spôsobil na základe predpisov o obchodných spoločnostiach ako konateľ obchodnej spoločnosti (či už samotným podpisom notárskej zápisnice, alebo s ňou súvisiacimi úkonmi vymedzenými v okamžitom skončení pracovného pomeru ako jej nedoručenie a neodovzdanie spoločnosti, jej neoznámenie valnému zhromaždeniu a/alebo spoločníkom a/alebo konateľovi, jej nezaevidovanie do došlej pošty a neuloženie do registratúrnych dokumentov spoločnosti).

19. V súvislosti s dovolaním žalovaného dovolací súd uvádza, že žalovaným vyslovený právny názor týkajúci sa postavenia a vykonávania funkcie konateľa a spoločníka v spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorý tvorí základ (aj) položených otázok v súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, nebol rozhodujúci (kľúčový) pre rozhodnutie veci. Nosný dôvod zamietnutia žaloby spočíval v posudzovanej veci v tom, že žalovaný ako zamestnávateľ pristúpil k okamžitému skončeniu pracovného pomeru so žalobcom ako zamestnancom z dôvodov podľa § 83 ods. 1 Zákonníka práce po márnom uplynutí lehôt uvedených v § 68 ods. 2 Zákonníka práce a tiež z dôvodu, že žalobca pri podpísaní notárskej zápisnice o osvedčení o uznaní dlhu vystupoval ako konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným, mimo pracovno-právneho pomeru, a preto neexistuje príčinná súvislosť medzi výkonom funkcie v rámci pracovného práva a vzniknutou škodou, vzhľadom na výlučnú zodpovednosť žalovaného podľa § 135a ods. 1, 2 Obchodného zákonníka ako konateľa obchodnej spoločnosti, a preto nebolo dôvodné pristúpiť k právnomu posúdeniu otázok o možnosti konateľa spoločnosti s ručením obmedzeným byť s danou spoločnosťou aj ako zamestnanec v pracovnom pomere a o postavení a vykonávaní funkcie konateľa a spoločníka v spoločnosti s ručením obmedzeným. Pokiaľ dovolateľ namietal nesprávnosť posudzovania platnosti Dohody z 31. augusta 2007 (ktorou došlo k zmene Pracovnej zmluvy z 1. januára 1993) v súvislosti s jeho šiestou právnou otázkou týkajúcou sa prihladania súdu na absolútnu neplatnosť právneho úkonu ex offio, v danom prípade takto formulovanou otázkou sa odvolací súd (ani prvoinštančný súd) nezaoberal a nezaujal vo vzťahu k nej právny názor, a teda ani na nej nezaložil svoje rozhodnutie („predmetom konania bolo určenie neplatnosti ukončenia pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou z 1. januára 1993“).

19.1. Predmetné „dovolacie“ otázky sa teda v okolnostiach tohto dovolacieho konania netýkali takého záveru, výlučne na ktorom spočíva dovolaním napadnuté rozhodnutie. Takto dovolateľom nastolené

otázky majú v danom prípade povahu (len) akademickú, ktorých zodpovedanie dovolacím súdom by nemohlo viesť k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia. Pritom cieľom civilného sporového konania (aj pred dovolacím súdom) je poskytnúť reálnu ochranu právam, nie riešiť teoretické otázky, ktorých výsledok sa nijako nepremietne do právnej sféry procesných strán. Je možné v tejto súvislosti uzavrieť, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo a nemohlo ani závisieť od riešenia takto dovolateľom nastolených otázok uvedených v dovolaní, dovolací súd dovolanie žalovaného ako neprípustné odmietol.

20. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd odmietol dovolanie žalovaného namietajúceho odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ako procesné neprípustné podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

21. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.